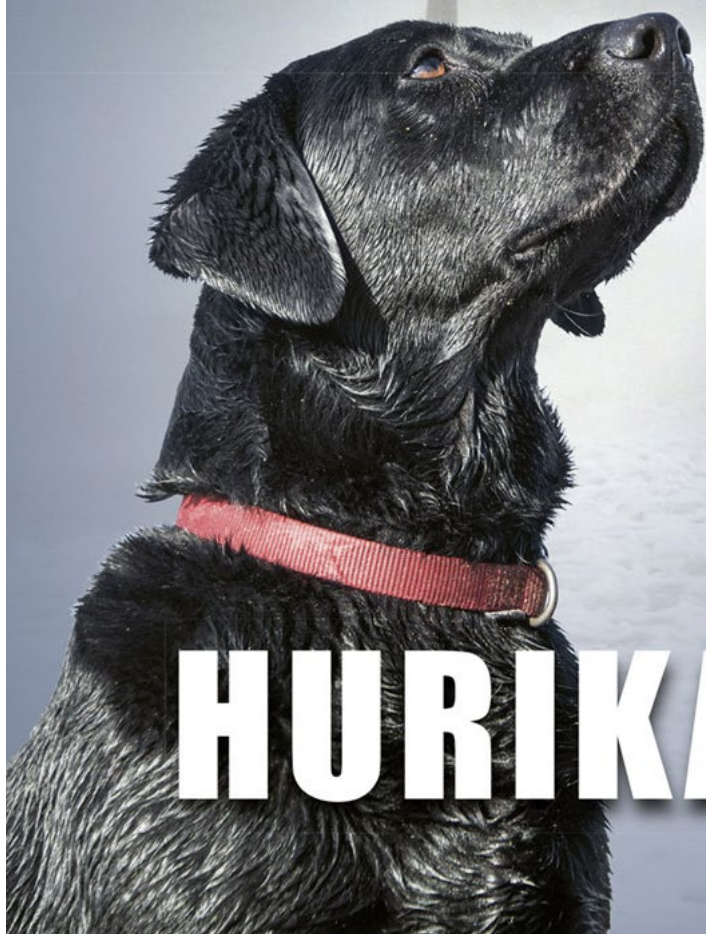

Jennifer Li Shotzová

HRDINA

HURIKÁN

Hrdina: Hurikán

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Li Shotzová
Hrdina: Hurikán – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jennifer Li Shotzová

HRDINA

HURIKÁN

CPress
Brno

2018

Autorčina kniha *Max* se umístila na 1. místě
žebříčku bestsellerů The New York Times.

Hrdina: Hurikán

Mým dětem, které s neskutečnou trpělivostí čekají na den, kdy dostanou vytouženého psa. Bude to už brzy, slibuju!

Hrdina byl prostě dokonalý.

Když se Ben zamýšlel nad tím, jak nejlépe popsat svého psa, žádné výstižnější slovo ho nenapadlo. Dokonalý.

Obdivně sledoval, jak černý labrador vyskakuje po míčku a jeho pružné svaly se přitom smršťují a zase napínají. Plachtil ve vzduchu s tlapami roztaženými do stran, téměř jako by uměl létat. Veškeré jeho pohyby plynule navazovaly jeden na druhý a ani jeden z nich nebyl zbytečný. Jeho tmavá srst se zářivě leskla ve slunci.

Dokonalost sama.

Hrdina sevřel míček ve svých mohutných čelistech a lehce přistál na zemi.

„Skvělá práce, Hrdino,“ pochválil ho Ben.

„Ještě nikdy se nestalo, že by ten míč nechytil, že ne?“ ujišťoval se Adam.

„Ne,“ potvrdil Ben hrdě a odhrnul si z obličeje neposlušné hnědé kadeře.

Vtom se k Hrdinovi zčistajasna přiřítíl Skaut, zlatavě hnědý pes s bílou náprsenkou a bílými tlapami,

a suverénně se uvelebil mezi jeho předníma nohama. Potom vzhlédl ke svému druhovi obrovskými smutnými očima a zakňučel. Hrdina v tu ránu upustil míček na zem a přistrčil ho Skautovi.

„Skautel!“ káral Jakub se smíchem své štěně. „Přece nemůžeš nechat Hrdinu odvést všechnu tu špinavou práci a pak mu míček vzít!“

„Hm, až na to, že to právě udělal,“ poznamenal suše Adam.

„Hrdina přece Skautovi odpustí cokoliv, že jo, Hrdino?“ usmál se Ben.

Při zvuku svého jména labrador potěšeně zavrtěl mohutným ocasem. Ben ho podrbal na hlavě.

Ben, Adam a Jakub se téměř každý den scházeli na baseballovém hřišti u lesa a trénovali. Jako členové školního baseballového týmu už na tomhle hřišti oddřeli spoustu hodin, ať už při tréninku, nebo při zápasech. Však za sebou také měli úžasný rok – jejich mužstvo zvítězilo v divizi a málem to dotáhlo až do vyšší soutěže. Kluci tudíž nechtěli během podzimní pauzy ponechat nic náhodě a plánovali do následující sezóny naskočit v plné formě.

Ben si sundal mikinu a hodil ji na zem. Sice nebylo vysloveně horko, ale na tuto část roku panovalo nezvyklé

dusno. Ben ráno zaslechl rodiče, jak se baví o nějaké bouřce, tedy přesněji o velkém hurikánu mířícím na Floridu, která se nachází několik stovek kilometrů na východ od nich. Tatínek tvrdil, že se bouře Gulfportu vyhne, nicméně že i místní obyvatelé musí počítat s vydatným deštěm a nepříjemným větrem.

Psům nedýchatelné parno očividně nevadilo – dál se škádli a pokračovali ve hře. Skaut se zmocnil míčku a hopsal s ním pryč. Spokojeně pofrkával a legračně pohyboval čumákem za strany na stranu, jako by ve vzduchu opisoval osmičku. Hrdina ho dvěma dlouhými skoky předběhl, obrátil se, bez dlouhých okolků mu vytrhl míč z tlamy a upaloval s ním pryč.

„Tak teď jsi mu to nandal!“ hvízdal Ben. „Viděli jste to, kluci?“

„Dobře, Hrdino!“ Adam dostal takový záchvat smíchu, že ani nemohl pořádně mluvit.

„Hrdina nám prostě dal najevo, kdo je tady pánem,“ zakřenil se Jakub. „Pořád kladu Skautovi na srdce, že se staršími je třeba jednat s úctou, ale on mě asi neposlouchá.“

Nikdo netušil, co je Skaut vlastně za rasu, ale Ben si byl jistý, že jednoho dne z něj vyroste stejně mohutné

a svalnaté psisko, jako je Hrdina. A potom s ním bude mít tenhle zkušený labrador velký problém! I Skautův osud byl tak nějak zvláštní. Jako štěně patřil chlápkovvi, který organizoval psí zápasy, a pravděpodobně by Skaut špatně skončil, kdyby ho Ben s Hrdinou nezachránili. Začátkem léta ho Ben věnoval Jakubovi, který tehdy truchlil nad ztrátou svého milovaného čtyřnohého kamaráda. Od té doby psisko pořádně vyrostlo a zmohutnělo a z mrňavého hubeného štěněte se proměnilo v pořízka velikosti bigla s obrovskými tlapami. Ovšem ještě stále měl co dohánět.

Protože na sebe byli Hrdina a Skaut extrémně fixovaní a chtěli být pořád spolu, trávil Ben v poslední době hodně času s Jakubem. I když se to před rokem zdálo nemožné, stali se z těch dvou dobří přátelé a stále dokola rozebírali své dvě velké záliby: psy a baseball.

Ben hrál ve školním týmu na pozici spojky a Jakub na první metě.

Samozřejmě s sebou brali i Adama, který byl Benovým nejlepším kamarádem už od školky, Ben si však nebyl jistý, jestli se tihle dva kluci vůbec snesou. Někdy se mu zdálo, že se snaží spolu vycházet jen kvůli němu.

Hrdina kličkoval po trávníku a Skaut za ním. Nohy mu kmitaly jako o život, jak se snažil udržet Hrdinovo tempo.

„Koukněte na to.“ Ben mhouřil oči proti sluníčku a sledoval, jak se psi honí.

„Co jako?“ nechápal Jakub.

„Skaut už Hrdinovi skoro stačí.“

Mezitím si Hrdina všiml, že ho Skaut dohání, takže přidal a zanechal menšího psa v oblacích prachu za sebou.

„No,“ potřásl Ben hlavou, „vždyť říkám ‚skoro‘. Ale Skaut teď rozhodně dokáže běžat rychleji než dřív.“

„A taky dost rychle roste,“ zasmál se Jakub. „Zalehne už celou postel, takže já se tam skoro nevejdu.“

Hrdina se náhle zničehonic zastavil. Skaut, který mu byl v patách, ještě pořád neuměl tak rychle reagovat, takže do něj narazil a oba dva se svorně poroučeli k zemi, kde se z nich stala jedna velká chlupatá koule. Jak se tak váleli po trávníku, vypadl Hrdinovi míček z tlamy. Adam k nim přiskočil, míček sebral a podržel ho v ruce tak, aby na něj psi viděli. Pak se napřáhl a hodil míč vysokým obloukem před sebe. Hrdina i Skaut za ním okamžitě vystartovali.

„Dělej, Skaute,“ povzbuzoval štěně Ben. „Chyť ho!“

„Do toho, Hrdino, nenech se předběhnout takovým mrňousem!“ halekal Jakub.

Benovi se v tu chvíli zdálo, že kamarádův hlas zní nějak divně. Pohlédl na Jakuba a zjistil, že upřeně hledí někam

do neznáma a závodící psi ho vlastně vůbec nezajímají. Jako by myslel na něco úplně jiného.

„Jakube? Co je s tebou?“ oslovil ho.

Jakub sebou trhl a otočil se po kamarádovi.

„Nic, promiň. Jenom jsem přemýšlel...“ Na chvíli se odmlčel a stočil pohled na přibíhající psy. Hrdina vítězoslavně svíral míček v zubech.

„Souvisí to se Skautem?“ vyzvídal dál Ben.

Jakub odmítavě zavrtěl hlavou.

„To ne. Myslel jsem na tátu. Mám se s ním vidět až za pár týdnů a to čekání je pro mě nekonečné,“ posteskl si Jakub a zdvihl k Benovi zachmuřený obličej.

„Jo, to musí být těžké,“ kývl Ben. Nedovedl si představit, že by svého tatínka nějakou dobu vůbec neviděl. Jakubovi rodiče se zhruba před rokem rozvedli, proto se Jakub s maminkou přistěhoval do Gulfportu. Jeho otec zůstal na severu, v Jacksonu.

„Takže mě napadlo, že bych za ním mohl zajet, abychom se viděli dřív. Třeba tenhle víkend.“

„Bezva,“ souhlasil Ben. „Mamka tě tam poveze?“

„Ne,“ zabručel Jakub. Výraz v jeho tváři se najednou úplně změnil. „Pojedu sám. Mámě zavolám, až budu na místě, aby věděla, kde jsem.“

Ben nevěděl, co říct. Copak může Jakub jenom tak odjet? A jak chce proboha sám absolvovat 200 kilometrů dlouhou cestu? Benovi jako by v krku rostl obrovský knedlík.

Jeho úvahy přerušil Adam, který k nim právě přibíhal následován oběma psy.

„Jakube,“ promluvil Ben šeptem, aby ho Adam neslyšel, „tvoje mamka se zblázní strachy, když si jenom tak beze slova zmizíš. Zkoušel sis o tom s rodiči promluvit? Myslím o tom, jak se cítíš. Tvoje máma by určitě...“

„Určitě by mě nepochopila,“ přerušil ho podrážděně Jakub.

„Dobře, ale...“

To už byl Adam u nich. Sice sotva popadal dech, ale usmíval se. Podal míček Jakubovi a udýchaně ze sebe vypřavil: „Co vy dva tady, budete tu jen tak zevlovat, nebo si zahrajete s námi?“

„Jasně že hrajeme s vámi,“ vyhrknul Jakub rychle a bylo vidět, jak se mu ulevilo, že už nemusí svůj problém dál rozebírat.

„Takže běž zase hezky nazpátek, Adame!“

Adam otráveně zahučel a rozběhl se zpátky na vzdálenější konec trávníku. Jakub se zatím loudal směrem ke psům.

„Jakube,“ zavolal za ním Ben. Jakub se neochotně otočil. „Nehodláš se vydat do Jacksonu úplně sám, že ne?“

Jakub jenom mlčky pokrčil rameny.

Ben horečně přemýšlel, co říct, aby kamaráda od toho nesmyslného záměru odradil.

„Slyšel jsi přece o té bouřce, ne?“

Jakub přikývl. „Myslíš o té, co míří na Floridu? Kámo, my ale žijeme v Mississippí, vzpomínáš?“

„To sice jo, ale táta říkal, že i tak budeme mít co dělat s přívalovým deštěm a vším tím okolo.“ Ben se cítil hrozně trapně, že tady plácá něco o počasí, ale nic jiného ho v té chvíli nenapadlo. „Asi to bude docela hustý. A kdybys jel třeba autobusem nebo tak, asi bys nechtěl, aby tě takový nečas zastihl někde na cestě, ne?“

Jakub znovu pokrčil rameny. „No, to bych nechtěl.“

„Aaaa... znamená to teda, že si to ještě rozmyslíš?“

„Hele, jestli tě to fakt tak trápí, tak já nikam nepojedu,“ uzavřel Jakub a podíval se Benovi přímo do očí. „Máš pravdu, není to úplně nejlepší nápad.“

Ben si hrozně přál, aby to Jakub myslel vážně.

Druhý den ráno vstával Ben velmi ztěžka. Ještě v polospánku klopytal dolů na snídani a mžoural na schody rozespalyma očima. Hned za ním tlapkal Hrdina, který ihned výmluvně zamířil ke své misce. Ben mu do ní po paměti nasypal granule. Pak psovi rozkázal, aby se pustil do jídla, a ten se nedal dvakrát pobízet.

Ben zíval na celé kolo. Cítil se příšerně unavený, protože sebou v noci pořád házel, jak měl celou dobu před očima Jakuba a všechny možné hrůzy, které se mu cestou do Jacksonu mohou přihodit. Kamarád mu do hlavy nasařil pořádného brouka. Rozhodl se, že dnes vyrazí do školy o něco dříve, aby si stihl s Jakubem promluvit a ujistit se, že skutečně nehodlá odjet.

Benova malá sestra Ema už seděla u kuchyňského stolu. Na zádech měla batoh a na zemi vedle ní stál malý kufr na kolečkách. V místnosti hrála televize.

„Dobré ráno, Benny,“ zamumlala s pusou plnou vaffí.

„Dobré ráno, ségra,“ opětoval pozdrav Ben a třel si dlaněmi obličej. „Prosím tě, proč máš na sobě ten batoh? Máš ještě čas, než pojedete s mamkou na letiště.“

„Přece aby mi neuletělo letadlo,“ odvětila Ema věčně. Ben dobře věděl, že vysvětlovat šestiletému děvčátku problematiku časoprostoru by bylo zhruba stejně účinné jako házet hrách na stěnu, a tak další debatu vzdal.

Vtom do kuchyně vstoupili rodiče, očividně zabraní do důležitého hovoru.

„Myslíš, že ta bouřka bude hodně zlá?“ ptala se maminka.

Tatínek se obrátil k televizní obrazovce, kde zrovna vážným hlasem hovořil nějaký meteorolog.

„... a nyní o počasí v Gulfportu. Hurikán, který míří k našim východním sousedům, postupně nabírá na síle. Obyvatelé měst v jižním cípu Floridy právě v těchto okamžicích zabedňují svá obydlí. Experti předpokládají, že prudký vítr zasáhne Floridu dnes v noci a bude pravděpodobně velmi nebezpečný.“

Tatínek svraštil obočí a začal bubnovat prsty do svého telefonu. Ben věděl, že se jedná o podvědomou reakci policejního seržanta. Ten výraz znal, protože ho viděl na tatínkově tváři už nejmíň tisíckrát. A pokaždé ho znepokojil.

„Možná bychom neměli předbíhat,“ pronesl pan Landry rozvážně. „Vypadá to, že se žene na Floridu, což by znamenalo, že tu dostaneme jenom takovou větší sprchu.“

Pak potřásl hlavou. „Ale u těchhle živlů jeden nikdy neví. Uvidíme za pár hodin.“

Maminka vypadala ustaraně. Tatínek se přestal soustředit na telefon a objal ji kolem ramen.

Maminka si na okamžik opřela hlavu o jeho hrud'

„Zvládneme to tady,“ ujistil ji tatínek. „Ničeho se nebojte a leťte. Jenom vás pro jistotu odvezeme na letiště o něco dřív.“

„Když myslíš,“ odvětila maminka. Náhle rychle zvedla hlavu a Ben poznal, že si právě v duchu znepokojeně promítá seznam věcí, které jim má ještě připomenout, přestože už to všechno několikrát probrali. A maminka opravdu začala znovu vypočítávat: „Nezapomeňte vzít v pondělí Hrdinu k veterináři. V devět hodin. Jde na čištění zubů. A taky musíte v neděli zaběhnout do lékárny. V neděli zavírají dřív, takže...“

„My víme,“ přerušil ji tatínek s úsměvem. „Pusť to z hlavy a hezky si to užij. My s Benem to všechno zařídíme.“

„Vždyť já vím,“ rozesmála se maminka.

„Kromě toho,“ políbil ji tatínek něžně na tvář, „nezapomeň, že odjíždíš jenom na čtyři dny.“ Nenápadně ukázal hlavou na Emu. „Možná by ses měla bát spíš toho, aby nám tvoji rodiče Emu moc nerozmazlili.“

„Ani nemluv,“ zasténala maminka. „Bude chtít zmrzlinu k snídani, k obědu i k večeři – a naši jí to s radostí dovolí.“

„Jooooo, zmrzlina!“ zapumpovala Ema pěstičkou ve vzduchu.

Na ta slova zvedl Hrdina na chvíli hlavu, podíval se na Emu a hned zase zanořil čumák do misky. Kovová psí jmenovka zavěšená na Hrdinově obojku zazvonila o její okraj.

„Mami, moc tě prosím,“ začal Ben naléhavě a stočil pohled k Emě, „ne abyste tam z ní udělali ještě větší protivu, než je teď.“

Ema na něj vyplázla jazyk a on jí za to pořádně pocuchal vlasy.

„Ba ne, ségra,“ ušklíbl se na ni. „Dělám si legraci. Větší protivka z tebe už totiž ani být nemůže.“

Ema se po Benovi ohnala a on rychle odskočil od stolu, aby na něj svou malou ručkou nedosáhla.

„Moc vtipné, Bene,“ okomentovala situaci maminka a přitáhla si ho k sobě. „Hned je vidět, že jsi starší a rozumnější, chlapečku.“ Potom se obrátila k děvčátku. „Emo, zlatíčko, už musíme jet. Ale ty už jsi stejně sbalená a připravená, jak vidím.“

„Bodejť, ta je sbalená už od minulého týdne,“ neodpusťtil si Ben.

„To je v pořádku, tomu se říká ‚být připravený‘,“ vrátila mu rýpnutí maminka. „Taky bych to chtěla u tebe někdy zažít.“

„Ty jsi tak milá, mami,“ zašklebil se Ben a předstíral, že se dusí smíchy.

Maminka se usmála, vzápětí však její obličej zvážněl.

„A teď bez legrace, Bene,“ zašeptala naléhavě, zatímco tatínek odnášel Emu i s jejími zavazadly ke dveřím. „Slib mi, že dáš na tatínka pozor, až odjedu, ano? Tebe hlídá Hrdina a tatínka taky musí někdo hlídat, když já budu pryč. Vždyť víš, že mu dělá problém myslet na něco jiného než na práci.“

To byla pravda. Benův táta svou prací žil. Staral se o bezpečnost lidí v Gulfportu a dostal za to spoustu ocenění. Stejně jako Hrdina. Momentálně sice bylo Hrdinovou jedinou starostí zhltnout snídani do posledního drobečku, jinak to ale byl ten nejlepší psí pátrač a záchranář v historii Gulfportu a možná i celého státu Mississippi.

V době, kdy Hrdina s tatínkem ještě společně působili u policejní jednotky psovodů, dělal si Ben legraci, že tatínek tráví mnohem víc času se svým psem než se svým synem. Nyní už byl Hrdina nějakou dobu právoplatným členem rodiny Landryových, tedy přesněji řečeno byl jím

od chvíle, co odešel od jednotky do psího důchodu, tatínek se však na rozdíl od něho své práci věnoval dál.

„Neboj, mami,“ uklidňoval maminku. „Budeme v pohodě. Na víkend tu s námi bude Adam – jeho rodiče jedou pryč, vzpomínáš?“ Maminka přikývla. „Takže se budeme všichni dívat na sport a baštit u toho pizzu,“ pokračoval Ben. „A já budu dávat pozor, jestli táta pravidelně jí a jestli odchází z domu s čistým spodním prádlem a tak. Přesně tak, jak to dělá hodný syn.“

Celý ten rozhovor o otcích a synech Benovi znovu připomněl Jakuba. Úplně v něm hrklo, protože si představil svého kamaráda, jak stojí sám někde u silnice a zoufale se snaží dostat za svým tátou. Rychle tu představu zaplašil a nasadil neutrální výraz, aby na něm rodiče nic nepoznali. Naoko bezstarostně doprovázel maminku ke dveřím a ta se na něj ještě jednou usmála.

Hrdina k nim přispěchal a olízl Emě tvář. Holčička se zachichotala. Pak se sklonila a zahleděla se labradorovi přímo do očí.

„Hrdino, uvidíme se v pondělí,“ loučila se s ním a pes jí pro změnu olízl nos. Dívenka se znovu zahihňala a blahosklonně oznámila: „Kdyby se ti po mně stýskalo, můžeš spát u mě v posteli.“ Hrdina zavrtěl ocasem.

Za pár minut už cestovní horečka opadla, všechny kufry, palubní vstupenky i plyšáci byli nalezeni a rodiče s Emou odjízděli na letiště. Když vůz opouštěl příjezdovou cestu, Ben jim ještě naposledy zamával. Hrdina se mu opřel o nohy a hlasitě odfrkl.

„Tak do toho, kámo,“ zavelel Ben. „Nesmíme přijít pozdě do školy a taky musíme najít Jakuba.“

„Teda řeknu ti, že ten test z algebry byl mnohem těžší, než jsem čekal,“ stěžoval si Adam, když bok po boku kráčeli chodbou.

„To teda,“ přitakal Ben, který si právě v hlavě znovu procházel všechny rovnice. Měl pocit, že písemku nenapsal úplně špatně, ale jednička z toho určitě nekouká. Sice se doma učil, ale evidentně ne dost.

Ben se rozhlédl po přeplněné chodbě a očima hledal v davu studentů Jakuba. Nikde ho neviděl, a ani ráno ho nikde nepotkal. Znovu ho přepadla nepříjemná předtucha. Aby ji zahnal, pokusil se plně soustředit na nadcházející hodinu angličtiny. Vešel za Adamem do učebny a posadil se vedle něj do lavice.

„Věnujte mi prosím pozornost.“ Pan Pang stál shrbený nad svým stolem a něco zaujatě četl na obrazovce laptopu. Z výrazu jeho obličeje se dalo poznat, že se rozhodně nejedná o dobré zprávy. Brebentění studentů v tu ránu utichlo a v místnosti se rozhostilo nezvyklé ticho. „Vypadá to, že dneska budeme muset trochu změnit program.“

„Že by nějaký kvíz?“ zavolal jeden chlapec zezadu a několik studentů se pochvalně zasmálo.

„Ani nevíte, jak rád bych vám ho dopřál,“ reagoval pan Pang. „Ale dnes to bohužel nepůjde. Podle dostupných zpráv se hurikán začíná stáčet víc na západ, směrem k nám.“ Studenti zmlkli. Ben pomalu vydechoval a snažil se tu informaci nějak zpracovat. „To se někdy stává,“ pokračoval pan Pang, „ale nemusí to vůbec nic znamenat. Třeba nakonec ani nezasáhne pevninu a prožene se jenom Mexickým zálivem. Každopádně se v noci můžeme těšit na pořádný liják. A teď potřebuju, abyste se úplně utišili a dávali dobrý pozor. Vyučování je pro dnešek zrušeno...“

Navzdory vážnosti situace studenti propukli ve sborový jásot. „Klid, prosím, poslouchejte. Už jsme uvědomili vaše rodiče, takže vy teď spořádaně opustíte školu a půjdete *rovnou* domů. Odpolední výuka i kroužky taktéž odpadají. Teď prosím odejděte a dávejte na sebe pozor.“

Ben i Adam vyskočili a rychlostí blesku cpali učebnice zpátky do tašek. Přitom si vyměnili dlouhý pohled.

„Tak to a bych k vám dorazil co nejdřív, vidě?“ ujišťoval se Adam s obavami v hlase. „To si naši vybrali na výlet tu správnou chvíli.“ Kolem nich se na chodbu valil hučící

zástup studentů, kteří se loučili dlaněmi s roztaženými prsty a snažili se co nejrychleji dostat k východu z budovy.

„Neboj, to bude v pohodě,“ uklidňoval kamaráda Ben. „Máme tam přece Hrdinu. A možná dorazí i Skaut s Jakubem. Mimochodem, viděl jsi ho už dneska?“

Adam obrátil oči v sloup. „No jo, to je pořád Jakub a Skaut sem, Jakub a Skaut tam,“ zabručel s předstíraným rozhořčením.

„Moooc vtipné,“ odsekl Ben. Vytáhl z kapsy mobilní telefon a mrkl na displej. Signalizoval dvě zprávy od tatínka. *Hurikán změnil směr. Může zasáhnout i Gulfport, psal pan Landry. Všichni se musíme co nejdříve připravit na silný vítr. Vyzvednu vás s Adamem před školou.*

Super, díky, odepsal Ben. Pak vyfukal ještě jednu zprávu pro Jakuba. *Dneska asi není dobrý den na návštěvu u táty, ne?* Odeslal text a netrpělivě čekal. Ve vteřině mu přišla odpověď. Obsahovala jenom emotikony – rošťácky mrkajícího smajlíka a vztyčený palec.

Ben z toho neměl dobrý pocit. A nejspíš to na něm bylo vidět, protože Adam se na něj udiveně zadíval a zeptal se, co se děje.

„Ale nic,“ odbyl ho Ben a přál si, aby zněl co možná nejvíc sebejistě. „Táta pro nás přijede. Ještě si ale musím

vzít něco ze skříňky. Sejdeme se za pět minut před vchodem, jo?”

„Jo, jasně,“ souhlasil Adam.

Ben si razil cestu davem studentů a namířil si to přímo k Jakubově skříňce. Díky bohu tam Jakuba našel. Úlevně vydechl, neboť mu právě spadl ze srdce obrovský kámen. Jakub přibouchl dvířka a otočil se, takže najednou stanul Benovi tváří v tvář.

„Co je?“ podivil se Jakub naoko, ale do očí se kamarádovi nepodíval. Hleděl mu kamsi přes rameno, chvíli na podlahu, chvíli na strop, prostě všude možně, jen ne na Bena. Po chvilce nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Ty sis to nerozmyslel, že ne?“ vypálil na něj Ben.

Jakub mlčel. Otevřel sice ústa, jako by chtěl něco říct, ale nevydal ani hlásku. Ben to pochopil jako souhlas.

„Jakube, vážně. Nikam nejezdi. Ta bouřka bude horší, než se myslelo,“ přesvědčoval ho zoufale. „Cestovat na vlastní pěst je nebezpečné.“

„Prosím tě, vždyť ani nevíme, jestli k nám dorazí,“ přehodil si Jakub batoh frajersky přes jedno rameno. „Ve zprávách vždycky přehání.“

Ben se překotně snažil přijít na něco, čím by Jakuba nějak přesvědčil. Nakonec vytáhl z kapsy svůj mobil. „Psal

mi táta. Že si všichni musíme včas najít nějaký bezpečný úkryt.“

„Jo, to je moc dojemný, že máš po ruce tátu, který se o tebe stará,“ odsekl Jakub nezvykle ostře.

„Hele, víš moc dobře, že kvůli tomu to neříkám,“ naštvál se Ben. „Táta je zrovna na stanici a policisti prostě mívají k dispozici mnohem víc informací než my. A on říkal, že...“

„Bene,“ přerušil ho Jakub, „to je všechno hezký, ale o mě se fakt bát nemusíš.“

„Tak promiň,“ potřásl Ben hlavou, „já jenom, že není bezpečné...“ Větu už nedokončil. Zdálo se mu, že v Jakubových očích zahlédl něco jako strach. Na malý okamžik se už radoval, že se mu podařilo Jakuba umluvit. Jenže pak Jakubův obličej znovu zahalil ten cizí nepřítomný výraz.

„Já vím, že se mi snažíš pomoci,“ začal Jakub a tentokrát se Benovi podíval přímo do očí. „Ale slib mi, že *jestli* se rozhodnu jet za tátou, nikomu o tom neřekneš.“

Ben si kamaráda zkoumavě prohlížel a nevěděl, co na to říct. Odjet z města bylo samozřejmě nerozumné, na druhou stranu kdyby on požádal Jakuba o totéž, Jakub by určitě nic neprozradil. Protože kamarádi drží spolu.

„Tak dobře,“ povzdechl si Ben nakonec. „Nikomus nic neřeknu.“